

Arrest

nr. 209 985 van 25 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Tanzaniaanse nationaliteit te bezitten, en op 12 januari 2000 te zijn geboren te Zanzibar, alwaar u opgroeide en woonde tot uw vertrek uit Tanzania in 2016. Wanneer u nog schoolliep te Zanzibar, had u een homoseksuele relatie met een schoolvriend van u, een zekere J.. Jullie hielden van elkaar, en zouden samen naakt slapen, waarbij jullie seks hadden. Een inwoner van uw wijk, die ook homoseksueel was, stond jullie bij met raad, en huurde zelfs eens een hotelkamer voor u en J., waar jullie seks hadden met elkaar. Zowel u als J. hielden jullie homoseksuele relatie geheim, gezien uw vader een strenge moslim is en de vader van J. politieagent.

Wanneer de ouders van J. op 6 september 2016 naar Dar es Salam gingen, besloten jullie die dag niet naar school te gaan, en gingen u en J. naar het ouderlijk huis van J., gezien jullie er alleen zouden zijn. Jullie hadden seks met elkaar in de kamer van J., wanneer zijn vader, die onverwacht toch thuis kwam, jullie betrapt. De vader van J. bracht u naar huis, vertelde er wat hij had gezien, sloeg u met zijn vuisten, en poogde u te doden met een mes, hetgeen verhinderd werd door andere buurtbewoners. Uw stiefmoeder sloot u daarop in een kamer in het huis. Nadien ging de vader van J. weg om zijn politiewagen te halen, en hiep uw zus u ontsnappen. U ging naar een zekere H.H., een vriend van uw zus waar u kon onderduiken. Tijdens uw verblijf aldaar kwam u ervan op de hoogte dat u door de politie werd gezocht, naar aanleiding van het gebeurde. H.H. bracht u in contact met een zekere L., een smokkelaar die u kon helpen om het land te verlaten. U reisde samen met L. naar Dar es Salaam, alwaar u naar een bureau moest gaan waar u zichzelf voorstelde en u uw vingerafdrukken diende te laten nemen. Jullie namen samen een vliegtuig naar een voor u onbekend land, van waar u opnieuw per vliegtuig vertrok en doorreisde naar een ander, voor u onbekend land, van waar u, zeven dagen later, per trein doorreisde tot u uiteindelijk in België aankwam, waar hij u onderbracht bij een zekere 'B.' die u slecht behandelde – hij behandelde u als zijn huismeid, was vaak dronken, en zei u op een dag dat u zijn vrouw moest worden. U weigerde dit, hij probeerde u te verkrachten maar u begon te schreeuwen, waarop hij u opsloot in het huis en vertrok. Hij kwam later terug met een blanke vrouw, die u hielp nadat ze u opmerkte in het huis. Ze nam u met haar mee en bracht u naar de plek waar u asiel kon aanvragen. U diende een asielaanvraag in op 25/07/2017.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een asielzoeker, die zichzelf identificeert als homoseksueel, verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker, die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit, een omstandig, gedetailleerd en spontaan relaas verwachten.

Vooreerst dient vastgesteld dat uw verklaring homoseksueel te zijn, niet geloofwaardig kan worden bevonden, en u doorheen uw verklaringen geenszins aannemelijk wist te maken dat u homoseksueel zou zijn.

U gevraagd op welke leeftijd u zich voor het eerst aangetrokken voelde tot mannen, en wanneer het besef u begon te dagen dat u seksueel aangetrokken bent tot mannen, eerder dan tot vrouwen, verklaarde u **dat u 15 jaar was** [hetgeen overeenstemt met het jaartal 2015, gegeven de door u opgegeven geboortedatum – 12/01/2000] (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). Gevraagd om vrijuit te vertellen hierover, en te duiden hoe u uw gevoelens ontdekte, verklaarde u – nogal naast de kwestie – dat u eens samen met uw vriendje J. naar het platteland ging, waar een zekere K. een hotelkamer voor jullie huurde en jullie een drankje gaf, waarna u seks had met J. – u preciseerde hierbij dat jullie olie gebruikten, jullie beiden klaar kwamen, en dat jullie beiden opgewonden waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). U voegde eraan toe dat u sinds die dag van J. hield. U gevraagd of dit dan de eerste keer was dat u de liefde bedreef met J., antwoordde u – verbazend genoeg – ontkennend, en **verklaarde u dat jullie reeds 'begonnen' in 2014, maar dit de dag betrof waarop u van zichzelf besefte homoseksueel te zijn.** Gevraagd hoe u dit dan ontdekte, gezien dit de vraag was die u eigenlijk gesteld werd – antwoordde u enkel dat u het aangenaam vond wanneer J. uw penis zou strelen. Gevraagd of u dan zo ontdekte dat u homoseksueel bent, verklaarde u dat J. naakt zou slapen en uw penis aanraken, dat u hem dan ook zou aanraken, en dat hij u op een dag vroeg om er mee verder te gaan, en de olie te nemen. **U er nogmaals op gewezen dat de vraag die u wordt gesteld, een vraag is naar de ontdekking en bewustwording van uw eigen homoseksuele gevoelens – en niet naar een beschrijving van uw seksuele activiteiten – en gevraagd of u kunt antwoorden op de vraag die u wordt gesteld, antwoordde u – wederom uiterst beknopt en allesbehalve verhelderend – dat u, wanneer u hem [J.] zag, u 'wist' dat u zin had om de liefde met hem te bedrijven, en u echt van hem hield.** Deze verklaring is evenwel geenszins coherent met uw eerdere verklaring dat u besefte homoseksueel te zijn, nadat u met J. aan de leeftijd van 15, de liefde bedreef in een hotel op het platteland. U erop gewezen dat uit uw verklaringen blijkt dat u J. reeds kende vanaf het eerste jaar lagere school, en u nogmaals gewezen op de u gestelde vraag, namelijk hoe en wanneer u van zichzelf begreep en ontdekte homoseksueel te zijn, antwoordde u enkel dat u het ontdekte wanneer u met hem [J.] de liefde bedreef, en dat u plezier deed. **Gevraagd of u dan pas van zichzelf begreep homoseksueel te zijn, middels het bedrijven van de liefde met een andere man, antwoordde u bevestigend.**

Gevraagd of u dan, voor u die eerste keer de liefde bedreef, nooit eerder gevoelens van fysieke aantrekking tot andere jongens of mannen had ervaren, en of u die dan pas ervoer nadat u de liefde bedreef met een andere man, antwoordde u – uw eerdere verklaringen simpelweg wijzigend – dat u het voorheen al ontdekt had, ‘bijvoorbeeld wanneer hij naakt sliep’ (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Gevraagd hoe u dit dan ontdekte, en wat u zoal voelde en dacht – de vraag die u vanaf het begin reeds gesteld werd – verklaarde u dat u wist dat u hem graag zag wanneer u naast hem was, maar u het uit schrik niet durfde zeggen, en u zin had om met hem de liefde te bedrijven ten gevolge van de ‘tekens’ die hij u ‘s nachts gaf. Gevraagd of jullie dan reeds samen sliepen – naakt – voordat jullie een relatie begonnen, antwoordde u ontkennend. Gevraagd wat u dan bedoelde, verklaarde u dat u enkel wilt verduidelijken dat jullie reeds groot waren wanneer jullie begonnen met seks. **Gezien u nog steeds geen enkel antwoord gaf op de vraag die u reeds meermaals gesteld werd, namelijk hoe u van zichzelf ontdekte homoseksueel te zijn, en wat u zelf dacht en voelde bij dit alles – uw antwoorden betroffen immers steeds beschrijvingen van seksuele contacten, en beschrijven veeleer uw beweerde interesse om seks te hebben met een andere man nadat u reeds van u zelf wist en aanvaardde dat u homoseksueel was – gevraagd hoe u er zichzelf bij voelde, wanneer u in het begin van zichzelf begon te beseffen dat u mogelijks homoseksueel was en zich tot een andere jongen aangetrokken voelde, wist u uiteindelijk enkel te verklaren dat het goed was, en het ‘vreugde’ was.**

Gevraagd of u nooit bang was bij dit besef, antwoordde u zonder meer bevestigend. Gevraagd waarom u dan enkel verklaarde dat u ‘vreugde voelde’ bij het besef homoseksueel te zijn, antwoordde u dat het aangenaam was en u niets anders voelde, hetgeen weinig coherent is met uw eerdere bevestigende verklaring dat u schrik had. Gevraagd of het nooit moeilijk was te beseffen dat u anders was dan de meeste anderen van uw leeftijd, dat uw gevoelens ingingen tegen de maatschappelijke norm, antwoordde u enkel bevestigend, zonder dat u hierbij enige bijkomende uitleg gaf.

In een verdere poging om alsnog enig teken van doorleefde ervaringen doorheen uw verklaringen terug te vinden, gevraagd om – in uw eigen woorden – meer uit te leggen hoe u zich voelde bij de ontdekking van uw homoseksualiteit, wat er allemaal in uw geest opkwam, welke gevoelens u zoal kende, of u al dan niet twijfels heeft ervaren, etc, en benadrukt dat van u wordt verwacht dat u dit alles wat meer uitlegt en kadert hoe u dit alles beleefde, verklaarde u enkel – wederom geenszins enig zinnig antwoord biedend op de u gestelde vraag – dat u soms zou dromen over J., u verliefd werd op J., en jullie een relatie hadden met elkaar tot jullie problemen hadden (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). U, opnieuw, erop gewezen dat u geenszins antwoordt op de u gestelde vraag, en u opnieuw gevraagd om meer uit te leggen hoe u zich voelde bij de ontdekking van uw homoseksualiteit, wat er allemaal in uw geest opkwam, welke gevoelens u zoal kende, of u al dan niet twijfels heeft ervaren, etc., en u gesteld dat uw besef en ontdekking van uw seksuele geaardheid toch ook geen fait divers kan zijn geweest, antwoordde u enkel dat u zich aangetrokken voelde tot J. wanneer u naast hem was. U gesteld dat u toen dus besepte homoseksueel te zijn, en u aangemaand om daarover verder te vertellen, gevraagd hoe u daar dan zelf op reageerde, hoe u zich daar dan zelf bij voelde, en of u al dan niet ooit twijfels ervoer, verklaarde u – opnieuw uiterst beknopt, en geen enkele blijk gevend van enige concrete en werkelijke doorleefde ervaringen en gevoelens – dat het aangenaam was voor u, u wel bang was voor de entourage, en u zich afvroeg wanneer u vrij zou zijn om te doen wat u wou.

Gevraagd of het, voor u zelf, ooit moeilijk geweest is om te aanvaarden dat u homoseksueel bent, antwoordde u ontkennend, en verklaarde u dat dat gemakkelijk was en u ervan hield, hoewel u ook bang was. Gevraagd of het dan nooit moeilijk geweest is voor u wanneer u besepte anders te zijn dan de andere jongens van uw leeftijd, en besepte dat u homoseksueel was, iets dat veroordeeld werd in de samenleving binnen dewelke u leefde, antwoordde u enkel dat het gemakkelijk was, u uw gevoelens goed kende, en het u plezier deed. Gevraagd of het lang duurde vooraleer u zeker was van uw homoseksuele geaardheid, antwoordde u dat wanneer u J. zag, u reeds lang door hem was aangetrokken, maar u het niet durfde zeggen. Gevraagd hoelang u zich dan reeds aangetrokken voelde tot J., antwoordde u dat u nog jong was, en u zo’n 10 jaar oud was. Gevraagd of u dan reeds aan de leeftijd van 10 homoseksuele gevoelens ervoer, antwoordde u dat J. u aantrok, en u wou dat hij uw vriendje zou zijn (ze gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd of u dan reeds uw homoseksuele geaardheid besepte aan de leeftijd van 10 jaar – eerder dan 14, zoals u eerder tijdens het gehoor nog beweerde – antwoordde u dat u met hem de liefde bedreef wanneer u 14 was, en u toen al lang van hem hield. Er dient echter vastgesteld dat u initieel verklaarde pas beseft homoseksueel te zijn wanneer u aan de leeftijd van 15, een jaar nadat u een seksuele relatie begon met J., eens seks had met J. in een hotel op het platteland.

Het dient vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw beweerde homoseksuele geaardheid, geenszins weten te overtuigen.

U blijkt volkomen onvermogen om nog maar enigszins concreet te duiden wanneer en hoe u van zichzelf begon te beseffen dat u homoseksueel was, hoe u met uw ontluikende homoseksuele gevoelens omging en wat u zelf dacht en voelde bij dit alles – u weet enkel te verklaren dát u homoseksueel was, en u dat aangenaam vond, zonder dat u hierbij op enige wijze uw gevoelsleven schetst of duidt, ondanks het meermaals aandringen hiertoe, en het u stellen van duidelijke open vragen die u hiertoe alle kansen boden.

Uw manifest onvermogen om nog maar een poging te ondernemen om te duiden welk gevoelsleven u bij de bewustwording van uw beweerde homoseksuele geaardheid zou gekend hebben, getuigt van een compleet en frappant gebrek aan doorleefde ervaringen als homoseksuele man, wonend en schoollopend in het kader van een homofobe maatschappij als de Zanzibariaanse. Niet enkel bleek u allerminst in staat om het bewustwordingsproces en gevoelsleven waardoor u ging, bij het besef homoseksueel te zijn, nog maar enigszins te duiden; u bleek de vragen hiernaar steeds te ontwijken, en antwoordde steeds enkel in termen van clichématige beschrijvingen van uw seksuele activiteiten met uw beweerde homoseksuele partner. Nergens doorheen uw verklaringen valt enig teken te bespeuren van werkelijke doorleefde gevoelens en ervaringen, of van enig bewustwordingsproces waaruit zou moeten blijken hoe u zich gewaar werd van uw seksuele geaardheid, hoe u met dit alles omging, en hoe u dit besef aanvaardde – dit alles te midden van een homofobe context.

Ondanks de talloze en verscheidene open vragen die u gesteld werden – in een poging om te peilen naar de emoties waardoor u heen ging bij het besef homoseksueel te zijn, bij het besef dat u anders was dan de meeste andere jongens van uw leeftijd, dat uw homoseksualiteit maatschappelijk en wettelijk niet getolereerd wordt in Zanzibar, en om te peilen naar de gedachten, gevoelens, eventuele angsten of twijfels, overwegingen, verwachtingen, anticipaties op mogelijke perspectieven van uw naasten, vrienden en familieleden – komt u telkens niet verder dan herhalende en vage verklaringen over hoe u het gewoon ‘aangenaam’ vond, u ‘vreugde’ voelde, en u zich tot J. aangetrokken voelde wanneer u naast hem was. De wijze waarop u klaarblijkelijk, zonder enig gevoelsleven of enige gedachte, zonder meer besepte homoseksueel te zijn en u dit aangenaam vond, is een danig simpele en allerminst doorleefde voorstelling van de complexe realiteit waarmee een homoseksueel, opgroeiend, levend en schoollopend in een homofobe maatschappij als de Zanzibariaanse, geconfronteerd wordt bij de bewustwording van de eigen homoseksuele geaardheid, en de manifest vijandige perceptie ervan door de burgerlijke maatschappij. Hoewel soms geopperd wordt dat een verschillende culturele achtergrond, aanleiding kan geven tot een verschillende ervaring van de bewustwording en beleving van homoseksualiteit, dient vastgesteld dat u überhaupt geen enkele blijk geeft van het nadenken over, het omgaan met, en het ervaren van nog maar een enkele concrete gedachte, overweging of gevoel bij het feit dat u homoseksueel bent – dit alles te midden van een maatschappij die manifest vijandig staat ten aanzien van homoseksualiteit. Hoewel een verschillende culturele achtergrond, aanleiding zou kunnen geven tot een verschillende wijze van beleving van de (ontluikende) homoseksualiteit, en een verschillende manier van omgaan met het feit als homoseksueel te leven in een homofobe maatschappij als de Zanzibariaanse, dient vastgesteld dat u geenszins in staat bleek om uw ervaringen nog maar enigszins te concretiseren en uit te leggen, u steeds vervalt in clichématige beschrijvingen die enkel uw beweerde seksuele activiteiten betreffen. Uw verklaringen omtrent de bewustwording van uw beweerde homoseksuele geaardheid, geven geen enkele blijk van werkelijke, concrete en doorleefde ervaringen. Uw verklaringen geven dan ook geen blijk van een andere (cultureel bepaalde) manier van beleving van de eigen geaardheid, maar duiden enkel op een volledig en manifest gebrek aan doorleefde ervaringen.

Voorts kunnen nog andere verklaringen van u worden opgemerkt, die de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bewering homoseksueel te zijn, enkel bevestigen en eveneens afbreuk doen aan de door u beweerde feiten van vervolging.

Wanneer u – zoals hierboven reeds vermeld – een eerste keer gevraagd werd om uit te leggen hoe u van zichzelf beseft heeft dat u homoseksueel was, verklaarde u dat een zekere K. eens een hotelkamer voor jullie huurde, waar jullie seks hadden (zie gehoorverslag CGVS, p. 21-22). Gevraagd wie K. is, verklaarde u dat hij een buur van u was die in dezelfde wijk woonde (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Gevraagd of K. dan wou dat u de liefde bedreef met J., antwoordde u dat hij jullie hielp en raad gaf. Gevraagd waarom, en hoe hij betrokken geraakte, verklaarde u dat K. een buurman is die ouder was dan jullie, die ook ‘zo’n zaken’ deed, en die jullie uitlegde hoe jullie ziektes konden vermijden. Gevraagd hoe deze persoon – K. – op de hoogte kwam van uw homoseksuele relatie met J., antwoordde u – de u gestelde vraag volledig negerend – dat K. een soort van raadgever was voor jullie (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). U erop gewezen dat u wordt gevraagd hoe K. op de hoogte kwam van uw relatie met J., verklaarde u – vaagweg en geenszins een poging doende te verduidelijken hoe hij op de hoogte kwam van de homoseksuele aard van jullie relatie – dat hij jullie samen zou zien, hij jullie op een dag vragen stelde, en toen zei: “zeg me de waarheid, jullie zijn nog jong, over sommige zaken weten jullie niets”.

Gevraagd of u hem dan vertelde dat u homo was en met J. een relatie had, antwoordde u dat hij vragen stelde, hij jullie zei de waarheid te zeggen, en J. hem toen zei dat jullie geliefden waren. Gevraagd welk soort vragen K. jullie stelde, antwoordde u dat hij vroeg sinds wanneer jullie een relatie hadden, en hoe jullie zich voelden toen jullie de liefde bedreven. Gevraagd of u, voordat K. deze vragen stelde, dan al gezegd had dat jullie geliefden waren, verklaarde u dat hij insisterde, en er bij jullie op aandrang de waarheid te vertellen. U gesteld dat K. het dus reeds wist, of op zijn minst een vermoeden had dat jullie een relatie hadden, voordat jullie hem dit toevertrouwden, en gevraagd hoe hij dit vermoedde, verklaarde u dat hij ontdekt had dat jullie 'dicht' waren bij elkaar, en dat hij wou weten of jullie al dan niet geliefden waren. U erop gewezen dat jullie door andere personen als gewone vrienden werden gezien, en gevraagd waarom hij dan dacht dat jullie een homoseksuele relatie hadden met elkaar, verklaarde u niet te weten hoe het komt dat hij dit vermoedde. U voegde er – weinig verhelderend – aan toe dat hij misschien 'iets' ontdekte, en hij K. ook homoseksueel is en wou dat jullie de waarheid vertelden. Gevraagd of u hem dan niet vroeg hoe hij het te weten kwam, dan wel waarop zijn vermoedens gestoeld waren, verklaarde u dat hij, wanneer jullie deze vraag stelden, enkel zei dat hij geen kind was (zie gehoorverslag CGVS, p. 26). Gevraagd of u dan niet insisterde, gezien jullie misschien onbewust iets deden waardoor het duidelijk was dat jullie een koppel waren, zonder dat u zich hiervan bewust was, en of u dit dan niet wou weten gezien anderen het misschien ook konden opmerken, verklaarde u – opnieuw zonder enigszins een concreet antwoord te geven – dat jullie het vroegen, hij antwoordde en jullie raad gaf – zo zou hij jullie hebben uitgelegd hoe jullie problemen konden vermijden, en raadde hij jullie aan discreet te zijn, opdat anderen het niet te weten zouden komen. Gevraagd of deze raad – dat jullie discreet moeten zijn – dan wel nuttig was, gezien jullie toch zelf ook wisten dat anderen het niet mochten weten – antwoordde u dat hij jullie aanraade om nóg voorzichtiger te zijn. Gevraagd in welk opzicht jullie dan niet voorzichtig genoeg waren volgens hem, en wat jullie dan precies deden dat K. niet voorzichtig genoeg achtte, verklaarde u – wederom uiterst vaag en geenszins blijk gevend van concrete en werkelijk ervaren situaties – dát hij zei dat jullie voorzichtig moesten zijn omdat jullie jong waren. Opnieuw dient gewezen op het extreem vage, geenszins concrete en uiterst beknopte karakter van de door u afgelegde verklaringen. Immers, indien u werkelijk in alle discretie een homoseksuele liefdesrelatie had met uw schoolvriend J., en op een dag worden jullie door een bewoner van de wijk aangesproken op deze liefdesrelatie – waarbij deze laat blijken te weten dat jullie een homoseksuele relatie hadden met elkaar – dan is het allerminst onredelijk te verwachten dat u hieromtrent concrete en duidelijke verklaringen zou kunnen afleggen, dat u zou weten duiden hoe deze tot dit vermoeden kwam, dat u hiernaar ook zelf gevraagd zou hebben wanneer deze jullie confronteerde met zijn vermoedens, en dat u op zijn minst zou weten aan te geven wat K. dan precies opmerkte, en waarom hij meende dat jullie niet voorzichtig of discreet genoeg waren. Immers, u verklaarde zelf meermaals dat u bang was dat anderen te weten zouden komen dat u en J. een homoseksuele relatie hadden, en jullie zich niet 'vrij' voelden (zie onder andere gehoorverslag CGVS, p. 23, 24, 27 en 28), maar wanneer een buurtbewoner dan laat blijken dat hij afweet van jullie homoseksuele relatie (dan wel op zijn minst een sterk vermoeden heeft hiervan), weet u geenszins uit te leggen hoe deze dit dan te weten kwam, dan wel vermoedde, en blijkt u zich hieromtrent geen vragen te hebben gesteld – u weet immers enkel te verklaren dat K. jullie zei om nog voorzichtiger te zijn en uitlegde hoe jullie ziektes konden vermijden. **Uw verklaringen geven veeleer blijk van een oppervlakkige en clichématige benadering van homoseksualiteit – waarbij u steeds, en enkel, de nadruk weet te leggen op seksuele activiteiten – dan dat ze blijk geven van echte, werkelijk meegemaakte en doorleefde ervaringen.**

U verklaarde dat u en J. op 6 september 2016 door de vader van J. – die politieagent was – werden betrappt, wanneer jullie seks hadden in het huis van J., dat zijn vader u in elkaar sloeg en naar uw ouderlijk huis voerde, waar hij u poogde te vermoorden met een mes (zie gehoorverslag CGVS, p. 8 en 9). Buren konden hem evenwel verhinderen, waarop uw stiefmoeder u opsloot in een kamer in het huis (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Nadien ging de vader van J. weg om zijn politiewagen te halen, en hiep uw zus u ontsnappen (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). U legde, ter ondersteuning van dit door u verhaalde asielrelaas, een convocatie vanwege de politie te Zanzibar neer, waarin u opgeroepen wordt om zich aan te bieden. U verklaarde dat, nadat de vader van J. vertrokken was om zijn politiewagen te halen, hij terugkwam en deze convocatie afgaf die die dag werd opgesteld. U gewezen op de vaststelling dat de vader van J. dan plots niet meer zo gehaast was, gezien u, in de door u neergelegde convocatie – die opgesteld werd op datum van 6 september 2016 – pas opgeroepen werd om zich aan te bieden op het politiekantoor op 13 september 2016, en u derhalve een hele week de tijd kreeg vooraleer u zich diende aan te bieden, negeerde u deze vaststelling, en verklaarde u enkel dat hij samen met de politie terugkwam om deze convocatie af te geven. U gevraagd waarom u een hele week de tijd kreeg vooraleer u zich diende aan te bieden bij de politie – en uw verklaringen in gedachte dat de vader van J. zelf ook een politieagent was, die u had willen vermoorden maar daarbij door buurtbewoners werd tegengehouden – verklaarde u vaagweg en allesbehalve overtuigend dat alle politieconvocaties gelijk zijn, en de persoon die de oproeping opstelt, beslist wanneer je je moet

aanbieden. U later tijdens het gehoor gevraagd naar de wettelijke bepalingen omtrent homoseksualiteit in Zanzibar, verklaarde u dat je, in geval van betrapting, veroordeeld kan worden tot 30 jaar [gevangenisstraf] of levenslang (zie gehoorverslag CGVS, 28). U ter bevestiging gevraagd of u betrapt werd, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 29). U opnieuw gewezen op de uiterst bevreemdende vaststelling dat u – ondanks deze wettelijke bepalingen, en ondanks uw verklaring op heterdaad betrapt te zijn geworden door de vader van J., die zelf politieagent was en u bijna doodde met een mes, alvorens hij zijn politiewagen ging halen – een hele week de tijd kreeg vooraleer u zich diende aan te bieden bij de politie, verklaarde u ook niet te weten waarom ze dat deden. **Deze verklaringen overtuigen evenwel niet.**

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende uw beweerde leeftijd, niet geloofwaardig bevonden worden. Naast de vaststelling dat dit gegeven ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u, in het kader van uw asielaanvraag, afgelegde verklaringen in het algemeen, doet deze vaststelling ook verder afbreuk aan de hierboven reeds ernstig aangetaste, geloofwaardigheid van uw beweerde homoseksuele relatie met J., en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid.

U verklaarde bij het indienen van uw asielaanvraag in België op 24/07/2017, dat u geboren werd op 12/01/2000 – ook tijdens het gehoor voor het CGVS op 06/03/2018 bevestigde u dat dit uw geboortedatum betreft. De Dienst Vreemdelingenzaken uitte op 24/07/2017 evenwel twijfel omtrent uw, door u beweerde, leeftijd. Er werd op 31/07/2017 een leeftijdstest uitgevoerd, teneinde na te gaan of u al dan niet jonger bent dan 18 jaar. **Uit de conclusie van deze leeftijdstest blijkt dat “u op datum van 31/07/2017, met een redelijke wetenschappelijke zekerheid, een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 28.5 jaar met een standaarddeviatie van 2.5 jaar een goede schatting is”.** U geconfronteerd met deze hierboven vermelde resultaten van de leeftijdstest, verklaarde u enkel dat de dokter loog en u wel degelijk geboren werd op 12/01/2000. Deze verklaring is evenwel allesbehalve een ernstig verweer, noch geeft deze enige verklaring voor het wel erg grote verschil tussen uw beweerde leeftijd enerzijds, en de vastgestelde leeftijd anderzijds. Onderstaande vaststellingen bevestigen voorts enkel verder de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw beweerde leeftijd. Zo legde u tevens een geboorteakte neer, die u na aankomst te België vanuit Zanzibar werd opgezonden door H.H., een vriend van uw zus die u tevens hielp bij uw vertrek uit Zanzibar (zie gehoorverslag CGVS, p. 6 en 7). Gevraagd of deze door u neergelegde geboorteakte, een echte geboorteakte betreft, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Gevraagd sinds wanneer u die geboorteakte had, in Tanzania, verklaarde u dat die bij u thuis lag en uw zus die ging ophalen. U gevraagd sinds wanneer die geboorteakte bij u thuis lag, en sinds wanneer u die geboorteakte al had, antwoordde u dat het zo is in Zanzibar dat een geboorteakte enkele dagen na de geboorte wordt afgeleverd, en de door u neergelegde geboorteakte werd afgeleverd enkele dagen nadat uw moeder het ziekenhuis verliet [nadat ze van u bevallen was]. **Ter bevestiging gevraagd of de geboorteakte die u op heden voorlegt en waarvan u verklaart dat het een echte geboorteakte betreft, dan dezelfde akte is die afgeleverd werd enkele dagen nadat uw moeder het ziekenhuis verliet, antwoordde u andermaal bevestigend en voegde u er aan toe dat het uw ‘officiële’ geboorteakte is. U gewezen op de vaststelling dat er op de geboorteakte die u voorlegt – en waarvan u opperde dat het uw ‘echte’ geboorteakte betreft die afgeleverd werd enkele dagen nadat uw moeder het ziekenhuis verliet volgend op uw bevalling – vermeld staat dat deze afgeleverd werd in de maand april van het jaar 2013, viel u volledig uit de lucht, en diende u zelf eerst de door u neergelegde geboorteakte opnieuw te bekijken, om zich hiervan te vergewissen.** U verklaarde uiteindelijk ook niet te weten hoe dit kan, en stelde – uw verklaringen plots bijstellend – dat u enkel weet dat er ‘een’ akte afgeleverd werd na uw geboorte. U gewezen op de kopie van uw paspoort aanwezig in uw visumdossier (zie gehoorverslag CGVS, p. 19) – toegevoegd aan het administratief dossier – waaruit blijkt dat dit paspoort werd afgeleverd op 12/07/2013, gevraagd waarom de door u neergelegde geboorteakte, pas in april 2013 werd afgeleverd, en gevraagd of dat misschien komt omwille van het feit dat u toen ook reeds een paspoort aanvraag, antwoordde u zonder meer ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 21) – zonder dat u enige andere reden geeft voor de bevreemdende vaststelling dat de door u neergelegd geboorteakte pas in april 2013 werd afgeleverd. U gewezen op de vaststelling dat er in uw visumdossier, nog een andere geboorteakte van u aanwezig is, waarop staat vermeld dat u werd geboren op 10/02/1995 – tevens dezelfde geboortedatum als de geboortedatum die opgegeven wordt in uw paspoort – verklaarde u vaagweg dat een vrouw u er reeds over praatte, en voegde u er herhalend aan toe dat u in het jaar 2000 geboren werd. U gewezen op de vaststelling dat de in uw visumdossier aanwezige geboorteakte afgeleverd werd in het jaar 1995, tevens het jaar dat als uw geboortejaar opgegeven wordt, dat deze akte neergelegd werd op het Zweedse consulaat te Zanzibar [in het kader van uw visumaanvraag] en er ook een stempel op gezet werd waaruit blijkt dat het origineel er officieel gezien werd – en het toch wel heel erg vreemd is dat u hierover niets, zelfs niet het minste, zou weten te vertellen, verklaarde u, vaagweg en veronderstellend, dat het waarschijnlijk L.

[de smokkelaar] was die dit alles deed. U gevraagd wat de waarde eigenlijk is van deze geboorteaktes, afgeleverd in Zanzibar, gezien er in uw dossier reeds twee, volledig tegenstrijdige, geboorteaktes te vinden zijn, verklaarde u enkel herhalend dat de geboorteakte die u zelf neerlegde, uw echte geboorteakte is. U gesteld dat het dan wel gemakkelijk is om een valse akte te bekomen, verklaarde u herhalend dat de door u neergelegde geboorteakte, uw originele geboorteakte betreft – daarbij eenvoudigweg volledig negerend dat de door u zelf neergelegde geboorteakte pas werd opgesteld in 2013, hoewel u eerder nog verklaarde dat de door u neergelegde geboorteakte reeds werd afgeleverd enkele dagen nadat uw moeder het ziekenhuis verliet, nadat ze van u beviel. **Het dient geconcludeerd dat u geenszins aannemelijk weet te maken dat u geboren zou zijn in het jaar 2000, en nog minderjarig was wanneer u Zanzibar verliet. Immers, zowel de medische test teneinde uw leeftijd vast te stellen, alsook uw persoonlijke identiteitsdocumenten (internationaal paspoort en geboorteakte) die teruggevonden werden in uw Zweeds visumdossier (toegevoegd aan het administratieve dossier), wijzen er ondubbelzinnig op dat u ouder bent dan u beweert. Uit zowel uw internationaal paspoort als uw geboorteakte, voorgelegd in het kader van uw visumaanvraag, blijkt u geboren te zijn op 10/02/1995.** De vaststelling dat u voorts nog een andere geboorteakte neerlegde in het kader van uw asielaanvraag – waarvan u de inhoud klaarblijkelijk zelf niet eens volledig las – en u hieromtrent incoherente verklaringen aflegde, bevestigt enkel het manifest ongeloofwaardige karakter van uw bewering geboren te zijn op 12/01/2000.

Deze vaststelling doet niet enkel ernstig afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw asielaanvraag in België, maar doet tevens verder fundamenteel afbreuk aan de reeds volledig aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen homoseksueel te zijn, en te Zanzibar een homoseksuele relatie gehad te hebben met een zekere J.. Immers, u verklaarde dat u J. reeds kende vanaf het eerste jaar lagere school, jullie schoolvrienden waren en jullie in 2014 ook in het geheim een seksuele relatie begonnen, als kinderen die nog steeds bij hun ouders woonden. Ook de dag van uw beweerde betrapping, plaatst u in het kader van een dag waarop u normaalgezien op school moest zijn, maar u en J. gingen die dag niet naar school, omdat de ouders van J. niet thuis waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Gezien bovenstaande vaststellingen, kan er evenwel geen geloof gehecht worden aan uw beweerde jeugdige leeftijd, en kan er derhalve moeilijk nog enig geloof gehecht worden aan deze verklaringen betreffende de wijze waarop u uw homoseksuele partner leerde kennen, en hoe jullie deze relatie en jullie geaardheid beleefden. De vaststelling dat, zoals blijkt uit het bovenstaande, u leugenachtige verklaringen aflegt betreffende uw geboortedatum, en u op zijn minst 5 jaar ouder bent dan u beweert te zijn, betekent immers eveneens dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende de wijze waarop, en de periode waarin u zich bewust zou zijn geworden van uw beweerde homoseksuele geaardheid, de manier waarop u dit beleefd zou hebben, en de relatie die u beweerdelijk aanging met uw 17-jarige schoolvriend – u verklaarde dat hij, wanneer u Zanzibar verliet, slechts 17 was, een jaar ouder dan u (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). **Deze vaststellingen bevestigen enkel het eerder reeds vastgestelde ongeloofwaardige karakter van uw bewering homoseksueel te zijn.**

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat ook uw verklaringen betreffende de wijze waarop u uw land verliet en naar België reisde, niet weten te overtuigen.

U weet bijzonder weinig te vertellen over de wijze waarop u reisde, en het weinige dat u wél weet te vertellen, weet u niet aannemelijk, noch geloofwaardig, te maken. Zo verklaarde u dat H.H. – de vriend van uw zus, bij wie u onderdook nadat uw problemen begonnen op 06/09/2016 – u in contact bracht met een zekere L., met wie u samen Zanzibar verliet en naar het vasteland reisde (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U verklaarde dat u zich als een vrouw had verkleed en u de identiteitskaart van de echtgenote van L. gebruikte om het eiland te verlaten, en dat u, wanneer u samen met L. te Dar es Salaam aankwam, per wagen naar een huis ging waar hij u documenten gaf en instructies, wat u moest doen. Op een dag zei hij u dat u zou reizen, en jullie namen samen een vliegtuig naar een voor u onbekend land, van waar u opnieuw per vliegtuig vertrok en doorreisde naar een ander, voor u onbekend land, van waar u, zeven dagen later, per trein doorreisde tot u uiteindelijk in België aankwam, waar hij u onderbracht bij een zekere 'B.' die u slecht behandelde. U gewezen op uw verklaring dat L. u in Dar es Salaam instructies gaf en uitlegde wat verder zou gebeuren, en wat u moest doen; en gevraagd te vertellen wat hij allemaal zei aan u, verklaarde u enkel vaagweg en beknopt dat hij u 'op een dag' in die kamer vond, en een foto van u nam, hij u eens op een ander moment een document gaf dat u moest tekenen, en hij u simpelweg zei 'doe dit, doe dat, stel geen vragen' (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd wat dat document was, dat u ondertekende, antwoordde u ontwijkend dat u vele documenten tekende. Gevraagd of u weet welke documenten dat dan waren, antwoordde u dat u het niet weet. Gevraagd of die smokkelaar, L., u ook ergens mee naar toe nam, antwoordde u dat hij u naar B. bracht [de persoon in België waar L. u heen zou hebben gebracht].

U ter verduidelijking gesteld dat u verklaarde dat L. u naar Dar es Salaam bracht, u daar samen met hem was, en gevraagd of L. u daar ergens mee naar toe nam, dan wel of u vanaf de plek waar u in Dar es Salaam aankwam en verbleef, rechtstreeks naar de luchthaven ging, verklaarde u dat jullie de hele tijd daar bleven, jullie verstoppend. Gevraagd of u het heeft over uw verblijf te Dar es Salaam, antwoordde u bevestigend, en voegde u er, opnieuw vaagweg, aan toe dat jullie per wagen naar een huis gingen en L. bezorgd was dat de politie u kon arresteren. Gevraagd naar welk huis u toen ging, antwoordde u het niet te weten. **Ter verduidelijking gevraagd of u daar dan in dat huis bleef tot het moment waarop u het land verliet, antwoordde u bevestigend. Pas wanneer er u letterlijk werd gevraagd of L. u dan nergens heen bracht, waar uw vingerafdrukken werden afgenomen, maakt u er gewag van dat hij u eens meenam naar een of ander 'bureau' waar u heen ging, en waar u zichzelf diende voor te stellen, en waar uw vingerafdrukken werden afgenomen** (zie gehoorverslag CGVS, p. 16-17). Gevraagd of u wist waarom uw vingerafdrukken werden afgenomen, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd of L. dat niet uitlegde aan u, verklaarde u dat u geen vragen durfde te stellen. Uw verklaringen betreffende uw verblijf in Dar es Salaam, en de onwetendheid waarvan u steeds gewag maakt, overtuigen niet. **Dat u eerst stelt de hele tijd in hetzelfde huis te zijn verbleven te Dar es Salaam, en L. u nergens anders naar toe bracht, om dan – nadat u letterlijk gevraagd werd of u nergens heen ging om vingerafdrukken te laten afnemen – vaagweg, en tegenstrijdig aan uw eerdere verklaringen, te verklaren dat L. u naar een of ander bureau bracht, waar u evenwel niet wist wat u er kwam doen, is geenszins geloofwaardig meer. Het lijkt er enkel op dat u zich met opzet als onwetend wilt voordoen, en zo min mogelijk kwijt wilt over uw Zweeds visum.**

Gevraagd of u wist waar u heen ging, wanneer u Tanzania verliet, antwoordde u ontkennend. Gevraagd of u, wanneer u uw familiaal huis ontvluchtte en ging schuilen bij H.H. [die u nadien met de smokkelaar L. in contact bracht] enige documenten bij zich had, verklaarde u dat u enkel uw schooldocument bij zich had [u doelt op uw studentenkaart]. Gevraagd of u een identiteitskaart of paspoort bij zich had, antwoordde u ontkennend. Gevraagd hoe H.H. de smokkelaar L. eigenlijk kende, antwoorde u het **niet te weten**. Gevraagd hoeveel u moest betalen voor uw reis, verklaarde u dat H.H. de smokkelaar geld gaf, maar **u niet weet** hoeveel dat was (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd welk paspoort u gebruikte om uw Zweeds visum aan te vragen, verklaarde u dat L. u een paspoort gaf. Gevraagd of het uw naam en foto was in het paspoort, antwoordde u **er niet zeker van te zijn**. U voegde eraan toe dat hij u zei dat u dat paspoort moest voorleggen, maar u er niet mocht in kijken, en u het niet moest open doen. Gevraagd waarom, antwoordde u het **niet te weten**, en voegde u eraan toe dat u hem ook geen vragen mocht stellen. U gevraagd wat u zou hebben gezegd of gedaan, indien men u bij een controlepunt gevraagd zou hebben wie u bent, en waarheen u ging, verklaarde u dat L. steeds achter u was, en u had gezegd wat u moest doen, u uitlegde dat ze u bepaalde vragen konden stellen, en u dan 'dit of dat' moest antwoorden. U gevraagd welke vragen hij u dan uitlegde, en wat u daarop moest zeggen, verklaarde u dan weer dat hij u zei dat u de documenten moest tonen, als men u ernaar vraagt. U opnieuw de vraag gesteld wat u zou hebben gezegd, indien de persoon aan het loket u zou vragen wie u bent, en waarheen u onderweg was, antwoordde u herhalend – maar nog steeds even vaag – dat hij [L.] u gezegd had dat, indien ze u dat vragen, u 'dit en dat' moest zeggen. U opnieuw gevraagd wat u dan precies moest zeggen indien dat u gevraagd werd – gezien uw verklaring dat u 'dit en dat' moest zeggen weinig verhelderend is – antwoordde u ontwijkend dat er u niet veel vragen werden gesteld. U herinnerd aan uw verklaringen dat L. u uitgelegd zou hebben dat u 'dit en dat' moest zeggen indien u werd gevraagd wie u bent en waarheen u ging, en opnieuw gevraagd wat L. u dan precies zei, en wat u dan concreet moest zeggen, verklaarde u uiteindelijk dat u dat **reeds vergeten bent**. Daarna verklaarde u dan weer dat jullie op een bepaalde plek aankwamen waar mensen Engels spraken, L. u zei dat u moest doen alsof u geen Engels begrijpt, en L. dan in uw plaats zou antwoorden, waarna u samenvattend herhaalde dat hij [L.] dus de antwoorden zou geven. U nog eens herinnerd aan uw verklaringen dat L. u zei welke antwoorden u diende te geven indien men u zou vragen waarheen u op weg was – u verklaarde immers letterlijk dat u 'dit en dat' moest zeggen, hetgeen geenszins strookt met uw latere verklaring dat u eigenlijk gewoon moest doen alsof u geen Engels begrijpt – en gesteld dat u dan toch wel, op het moment dat u Tanzania verliet, geweten moet hebben waarheen u zou gaan, antwoordde u herhalend dat u niet wist waarheen u ging, en voegde u er plots aan toe dat L. de mensen kende aan wie u zich moest voorstellen [bij controle]. **Opnieuw dient opgemerkt dat uw verklaringen niet weten te overtuigen.** Dat er u op geen enkel moment uitgelegd zou zijn waarheen u zou reizen, of voor welk land u een visumaanvraag deed – hoewel u in persoon naar het visumbureau diende te gaan in het kader van deze visumaanvraag, alwaar u zichzelf diende voor te stellen en vingerafdrukken diende te laten afnemen, is volkomen ongeloofwaardig en getuigt allerminst van reële situaties. Immers, indien u werkelijk met de hulp van een smokkelaar een visumaanvraag zou hebben gedaan op basis van valse documenten, en u met deze valse documenten per vliegtuig naar Europa reisde, dan is het geenszins geloofwaardig, of nog maar enigszins aannemelijk te noemen, dat u op geen enkel

moment zou hebben geweten waarheen u reisde. Immers, er kan op geen enkele wijze ingezien worden waarom de smokkelaar u hieromtrent niets zou uitleggen, en u zelfs verbieden vragen te stellen, of te kijken in het paspoort waarmee u reisde, gezien op deze wijze enkel de kans wordt vergroot dat u rap door de mand zal vallen. Dat u zich in persoon in het visumkantoor zou zijn gaan aanbieden om zichzelf voor te stellen en uw vingerafdrukken te laten afnemen, hoewel u blijkbaar niet wist voor welk land u een visum aanvraag, waarheen u eigenlijk zou reizen, of laat staan omwille van welke reden u een visum aanvraag, en u voorts evenmin wist onder welke identiteit – naam, afkomst en geboortedatum – u eigenlijk een visumaanvraag deed, zijn danig weinig aannemelijke verklaringen die wars zijn van enige reële situaties. Deze verklaringen zijn simpelweg volledig ongeloofwaardig, en wijzen er enkel nogmaals op dat u zaken te verbergen heeft en zo min mogelijk kwijt wilt over uw Zweeds visum, en het paspoort waarmee u dit visum aanvraag en bekwaam. U geconfronteerd met de kopie van uw paspoort aanwezig in uw visumdossier (toegevoegd aan het administratieve dossier), u erop gewezen dat dit paspoort reeds werd afgeleverd in de maand juli van het jaar 2013, en u gesteld dat dit paspoort dus al lang bestond, verklaarde u plots – daar waar u eerder volledig onwetend bleek over het paspoort waarmee u reisde – dat u, wanneer u nog bij H.H. verbleef, begrepen had dat er geen nieuw paspoort gebruikt zou worden, omdat jullie anders zouden riskeren dat er te veel vragen zouden gesteld worden (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd waar ze dan een oud paspoort vandaan haalden, antwoordde u het evenwel niet te weten, en ze enkel vertelden dat het een paspoort moest zijn dat reeds lang geleden afgeleverd werd. Opnieuw dient opgemerkt dat uw verklaringen niet overtuigen. Dat u 'plots' meer blijkt te weten over het paspoort waarmee u reisde – hoewel u eerder aangaf hierover niets te weten en dat er u niets verteld werd – nadat u geconfronteerd werd met de gegevens in het paspoort, aanwezig in uw visumdossier, overtuigt niet en toont enkel dat u uw verklaringen bijstelt naargelang de informatie waarmee u wordt geconfronteerd.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, kan er geen geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden homoseksuele geaardheid en relatie die u in Zanzibar gehad zou hebben. Er kan derhalve evenmin enig geloof gehecht worden aan de door u geopperde vervolgingsfeiten, en u heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, in casu Tanzania, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De door u neergelegde documenten weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Wat betreft de door u neergelegde geboorteakte dient opgemerkt dat deze hierboven reeds uitgebreid besproken werd, alsook uw beweerde leeftijd die u met dit document poogt te attesteren. Er kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden authenticiteit van dit document, en voorts kan enkel gewezen worden op de objectieve vaststelling dat, zoals ook blijkt uit de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, corruptie een zeer grote uitdaging blijft in Tanzania, en er vaak smeergeld wordt betaald voor het verkrijgen van bepaalde documenten. Wat betreft de door u neergelegde convocatie vanwege de politie te Zanzibar, dient opgemerkt dat dit document hierboven reeds besproken werd, en er geen geloof gehecht kan worden aan de door u voorgehouden authenticiteit van dit document. In dit kader dient opnieuw gewezen op de hierboven reeds vermelde informatie met betrekking tot corruptie in Tanzania, waaruit tevens blijkt dat het politiedepartement in Tanzania, het meest corrupte instituut is van het land, en er een probleem is van kleinschalige vormen van corruptie, en het betalen van smeergeld. Wat betreft de door u neergelegde studentenkaart, dient vastgesteld dat dit geenszins een officieel document betreft dat uw identiteit en/of geboortedatum zou kunnen bewijzen. Dit document kan dan ook geen afbreuk doen aan de hierboven gedane vaststellingen. Wat betreft de kopie van het identiteitsbewijs van H.H., die u de geboorteakte opstuurde die afgeleverd werd in april 2013, kan enkel vastgesteld worden dat dit een kopie betreft van de identiteitskaart van een persoon met de naam 'H.H.S.'. Dit verandert evenwel niets aan de hierboven gemaakte vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 april 2018 een schending aan *“van artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM"); manifeste appreciatiefout, miskening van het proportionaliteitsbeginsel”*.

Verzoeker brengt aan *“dat er moeilijkheden waren op het moment van het onderhoud op DVZ, nu de tolk aldaar een ander Swahili praatte dan datgene wat door verzoeker gepraat werd”* en dat *“hem gevraagd [werd] zijn relaas aldaar zeer kort te houden”*. Hij stelt *“dat hij niet erg mondig is, noch erg affirmatief”* en dat hij meende hij dat hij verwaarloosd werd door zijn sociaal assistente.

Hij meent *“dat het inderdaad niet evident is om een seksuele geaardheid aan te tonen”* en dat hierbij rekening moet worden gehouden *“met de culturele verschillen, zijn jonge leeftijd, de wijze van uitdrukking, de scholingsgraad enz”*. Hij klaagt aan dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft *“met de jonge leeftijd van verzoeker, noch met zijn lage scholingsgraad en al evenmin met de psychologische trauma's die verzoeker op jonge leeftijd meemaakte”*.

Volgens verzoeker is *“de wijze van vraagstelling van de CGVS mee verantwoordelijk voor de wijze waarop de antwoorden gegeven worden”*. Hij stelt dat *“het verhoor niet gestructureerd verliep, waarbij verzoeker, die nog zeer jong is, een aantal elementen aangaf ook al werd hem daarom niet specifiek gevraagd”*, dat hij *“soms eenvoudige vragen niet begreep”* en dat hem ook een keer werd gezegd *“dat hij te veel en te lang aan één stuk door praatte”*.

Hij benadrukt dat hij *“in zijn zoektocht naar hulp ook spontaan vertelt over het feit dat hij gelijkgestemden opzocht”*, dat hij spontaan veel informatie over J. gaf, dat hij spontaan en gedetailleerd vertelde *“over het feit dat verzoekers vriendje als kind misbruikt werd door diens stiefvader, die dan diegene is die verzoeker dreigde te vermoorden”* en dat *“zijn beleving van de homoseksualiteit wel degelijk onderscheid maakt, bv mbt zijn huidige relaties”*. Hij geeft aldus het verzoekschrift *“wel degelijk antwoorden over J., over de ontdekking, hij praatte ook met J. over diens beleving - en over het feit dat deze misbruikt werd door zijn stiefvader”*.

Verzoeker voert aan dat *“er wel degelijk angstgevoelens meespeelden”*. Hij legt uit dat hij *“er zelf geen probleem mee [had] tot het besef te komen homoseksueel te zijn, doch was duidelijk wél bang voor de entourage”*. Volgens verzoeker maakte hij *“ook een onderscheid tussen de ontdekking van de gevoelens voor J., omstreeks de leeftijd van 10 jaar en de concretisering ervan via een seksuele relatie”*.

Volgens verzoeker gaf hij *“wel degelijk een verklaring voor de houding van K.: deze was zelf ook homoseksueel, wat mogelijks verklaart dat hij sneller de tekenen van verliefdheid tussen de twee jonge mannen opmerkte”*.

Wat de convocatie betreft, benadrukt verzoeker dat *“dat de vader van J. hem niet "zomaar" liet gaan”*; maar *“dat het de intentie was van deze laatste hem met de auto mee te nemen”* en *“dat hij deze wagen gaan halen is om verzoeker mee te nemen, dat deze hulp kreeg van zijn zuster om te kunnen ontkomen”*.

Aangaande zijn leeftijd wijst verzoeker erop dat hij een geboorteakte heeft neergelegd. Volgens hem *“is de bepaling van de geboortedatum van ondergeschikt belang bij de appreciatie van vrees ingeval van terugkeer”*.

Hij voert aan dat *“hij spontaan vertelde over het feit dat de L. die hem hielp hem ergens bracht waar vingerafdrukken genomen werden”*, dat hij duidelijk slachtoffer van mensenhandel is geworden, dat hij zeer jong was en *“niet mondig om één en ander zelf te organiseren”*, dat dergelijke zaken *“buiten zijn leefwereld”* liggen en dat hij coherent uitlegde *“dat hij begeleid werd, moest doen geen Engels te kennen en aldus vragen en antwoorden te vermijden, zodanig dat de smokkelaar de antwoorden gaf”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoeker beweert vervolging te vrezin Tanzania omwille van zijn homoseksuele geaardheid. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoekers verklaringen omtrent zijn beweerde leeftijd, seksualiteit, problemen hierdoor en reisweg.

2.3.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers onwaarachtige verklaringen over zijn geboortedatum (beweerdelijk 12 januari 2000) de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas - als jonge homoseksuele leerling die op school zijn vriendje J. leerde kennen - reeds geheel ondermijnen. De beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, Dienst Voogdij van 11 augustus 2017 stelt immers dat verzoeker “*op datum van 31-07-2017 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 28,5 jaar met een standaarddeviatie van een 2,5 jaar een goede schatting is*”. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat verzoeker op 2 november 2016 een visum aanvraag bij de Zweedse ambassade te Dar es Salaam, Tanzania, teneinde in Malmö een familielid te bezoeken, en dat hij hiervoor een Tanzaniaans paspoort neerlegde, geldig van 12 juli 2013 tot 11 juli 2023, én een originele geboorteakte, afgegeven op 7 maart 1995. Zowel de visumaanvraag, het Tanzaniaans paspoort als de geboorteakte uit het visumdossier vermelden in hoofde van verzoeker een geboortedatum van 10 februari 1995. De bij de Dienst Vreemdelingzaken voorgelegde andersluidende kopie van een geboorteakte, met de door hem volgehouden geboortedatum van 12 januari 2000, kan dan ook geen authentiek stuk zijn. De bewijswaarde van het document wordt verder ondermijnd door het feit dat het een loutere fotokopie is die door knip- en plakwerk gemakkelijk vervalst kan worden, door de informatie in het administratief dossier die aangeeft dat corruptie en het betalen van smeergeld veelvoorkomend zijn in Tanzania, en door verzoekers eigen bewering dat de voorgelegde geboorteakte bij zijn geboorte in 2000 werd afgeleverd (gehoor, p. 20) terwijl het stuk zelf 2 april 2013 als afgiftedatum vermeldt. Bovendien werd, aldus het visumdossier, de originele geboorteakte met geboortedatum van 10 februari 1995 voorgelegd op de Zweedse ambassade, te Dar es Salaam, Tanzania (“*seen original, consulate of Sweden in Zanzibar*”), en aldaar authentiek bevonden.

2.3.3. De Raad neemt aan dat het aantonen van een seksuele geaardheid gevoelig kan liggen en niet evident. Indien de kandidaat-asielzoeker echter geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn of haar seksuele oriëntatie en/of er is een gebrek aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst, dan stelt ook UNHCR dat de seksuele oriëntatie dient te blijken uit de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker (UNHCR, “*Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*”, Genève, 2008, nr. 35). De Raad benadrukt dat kan verwacht worden dat de verzoekende partij minstens doorleefde verklaringen aflegt aangaande haar eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit. Van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel en omwille van deze seksuele geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoon.

2.3.4. Verzoeker kon geenszins doorleefd vertellen over de bewustwording van zijn homoseksualiteit. Zo bleef verzoeker de ontdekking van zijn homoseksualiteit linken aan zijn seksuele contacten en kon hij niet eenduidig aangeven wanneer hij zich bewust werd van zijn homoseksuele geaardheid. Verzoeker verklaarde enerzijds dat hij al lang van J. hield en van hem droomde (gehoor, p. 24) en dat hij zo'n 10 jaar oud was toen hij zich aangetrokken voelde tot J. (gehoor, p. 15), maar anderzijds dat hij zijn homoseksualiteit pas ontdekte toen hij seks had met J. op 15-jarige leeftijd (gehoor, p. 22).

2.3.5. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat *“de wijze van vraagstelling van de CGVS mee verantwoordelijk is voor de wijze waarop de antwoorden gegeven worden”* omtrent de bewustwording van zijn homoseksualiteit, merkt de Raad op dat verzoeker meermaals en aanhoudend gevraagd werd wanneer en hoe hij zijn geaardheid ontdekte en dat hij hierbij ook geconfronteerd werd met eerdere afwijkende verklaringen zodat hij de kans kreeg deze recht te zetten: *“Op welke leeftijd voelde u zich voor het eerst aangetrokken tot mannen, wanneer begon het u voor het eerst te dagen dat u seksueel aangetrokken bent tot mannen, eerder dan tot vrouwen? [...] Vertel vrijuit, hoe ontdekte u uw gevoelens? [...] En hoe ontdekte u dat? [...] Zo ontdekte u dan dat u homo was? [...] Ok, maar de vraag is hoe u zelf uw homoseksuele gevoelens heeft ontdekt, kunt u antwoorden op die vraag? [...] Ok, maar u kende hem al sinds het eerste jaar lagere school, dan zal dat wel niet geweest zijn. Antwoord nu gewoon eens op de vraag hoe en wanneer u van zichzelf begreep? En ontdekte dat u homoseksueel was? [...] Dus door de liefde te bedrijven met een andere man, begreep u van zichzelf dat u homo was? [...] En voor u die eerste keer de liefde bedreef, had u eerder ooit al gevoelens van aantrekking, fysiek dan, voor andere jongens of mannen ervaren? Of was het pas na de eerste keer wanneer u de liefde bedreef met een andere man? [...] Heeft het lang geduurd voordat u zeker was dat u homo was? U voelde dus gevoelens van aantrekking tot andere mannen, duurde dat dan lang vooraleer u besepte dat dat betekende dat u homo was?”* (gehoor, p. 21-25). Verzoeker werd op vele verschillende manieren bevrraagd over zijn seksuele bewustwording, zodat geenszins kan worden volgehouden dat tijdens het gehoor geen rekening werd gehouden *“met de culturele verschillen, de wijze van uitdrukking, de scholingsgraad enz”*. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker op voorgaande vragen ontwijkend en nietszeggend antwoordde en dat hij niet op duidelijke/eenduidige wijze kan aangeven wanneer en hoe hij bewust werd van zijn homoseksuele geaardheid.

2.3.6. Ook verzoekers verklaringen over de gevoelens die gepaard gingen met het ontdekken van zijn homoseksuele geaardheid zijn oppervlakkig en wijzen erop dat verzoeker een dergelijke ingrijpende bewustwording niet werkelijk heeft beleefd. Verzoeker kreeg ook op dit punt talrijke vragen tijdens het gehoor, die rekening houdend *“met de culturele verschillen, de wijze van uitdrukking, de scholingsgraad enz”* op verschillende manieren werden gesteld (*“Hoe ontdekte u het dan, wat voelde u en wat dacht u allemaal vb? [...] Wanneer u in het begin van zichzelf begon te beseffen dat u mogelijks homo was, dat u zich aangetrokken voelde tot een andere jongen, hoe voelde u zich daar zelf bij? [...] Maakte dat u niet bang? [...] Als dat zo is, waarom zei u dan dat u enkel vreugde voelde? [...] Ja, en was dat niet moeilijk, het besef anders te zijn? Niet als de anderen, niet zoals de norm voorschrijft? [...] Kunt u het dan wat meer uitleggen. in uw eigen woorden, hoe u zich voelde bij de ontdekking van uw homoseksualiteit wat er in uw geest opkwam, welke gevoelens u kende, of u vb al dan niet twijfelde, leg het eens wat meer uit aan me, hoe u dat alles meemaakte? [...] Kunt u me uitleggen, in uw eigen woorden, hoe u zich voelde bij de ontdekking van uw homoseksualiteit, wat er allemaal in uw geest opkwam, welke gevoelens u kende, of u vb al dan niet twijfelde, leg het eens wat meer uit aan me, hoe u dat alles meemaakte, die ontdekking van uw geaardheid, dat is toch geen fait divers? [...] Dus dan besepte u homo te zijn, hoe reageerde u daar dan zelf op, hoe voelde u zich daarbij, u besepte plots dat u homo was, of had u enige twijfels, vertel? [...] Was het, voor u zelf, moeilijk te aanvaarden dat u homoseksueel bent? [...] Dat was dus helemaal niet moeilijk voor u? Is het dan noot moeilijk geweest, wanneer u zich opeens realiseerde homo te zijn, anders te zijn dan andere jongens van uw leeftijd, dat u homo was, iets dat veroordeeld werd in uw samenleving? [...] Gegeven de homofobe maatschappij in Tanzania. wat dacht u. wat ging er in u om toen u besepte dat u homoseksueel was? U woonde in een land waar men homoseksualiteit niet aanvaardt. waar het verboden is?”*; gehoor, p. 21-25). Verzoekers beschrijving van zijn gevoelsleven ten tijde van de ontdekking van zijn homoseksualiteit beperkte zich echter tot vaagheden en clichés, die geenszins aannemelijk maken dat verzoeker werkelijk als jongeman tot het besef is gekomen homoseksueel te zijn in de homofobe Tanzaniaanse context (*“Het was vreugde, dat was goed. [...] Ons land laat het niet toe. En mijn vader ook niet. [...] Omdat het aangenaam was, ik voelde niets anders. [...] Het was aangenaam maar ik was bang voor de entourage. Ik vroeg me af wanneer ik vrij zou zijn, om te doen wat ik wou, zonder dat ik me moest verbergen. [...] Dat was gemakkelijk, ik hield ervan. Maar ik was bang. K. gaf ons de raad. Hij moedigde ons aan. [...] Het was gemakkelijk, ik kende goed mijn gevoelens, het deed me plezier, ik kende mijn gevoelens. [...]*

Ik begreep dat ik er problemen kon door krijgen, ik was in een land waar het niet toegelaten was, dat was triest maar ik hield ervan.”; gehoor, p. 23-25).

2.3.7. Verzoekers incoherente verklaringen over de bewustwording van zijn homoseksualiteit en de oppervlakkige weergave van zijn gevoelens bij deze ontdekking kunnen niet aantonen dat hij deze heeft ervaren. Immers verzoeker had minstens moeten kunnen aangeven hoe hij als homoseksueel geconfronteerd werd bij de bewustwording van de eigen homoseksuele geaardheid met een complexe homofobe maatschappij als de Zanzibariaanse en hoe hij opgroeiend, levend en schoollopend omging met de manifest vijandige perceptie ervan door de maatschappij. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker *“in zijn zoektocht naar hulp ook spontaan vertelt over het feit dat hij gelijkgestemden opzocht”*, dat hij spontaan veel informatie over J. gaf, dat hij spontaan en gedetailleerd vertelde *“over het feit dat verzoekers vriendje als kind misbruikt werd door diens stiefvader, die dan diegene is die verzoeker dreigde te vermoorden”* en dat *“zijn beleving van de homoseksualiteit wel degelijk onderscheid maakt, bv mbt zijn huidige relaties”*, kan bovenstaande vaststellingen - die de geloofwaardigheid van zijn homoseksuele geaardheid in de Tanzaniaanse homofobe context geheel ondermijnen - niet wijzigen.

2.3.8. Dergelijke ondoorleefde verklaringen over de door verzoeker aangebrachte seksuele geaardheid kunnen ook niet verschoond worden door de beweringen in het verzoekschrift dat *“het verhoor niet gestructureerd verliep, waarbij verzoeker, die nog zeer jong is, een aantal elementen aangaf ook al werd hem daarom niet specifiek gevraagd”*, dat hij *“soms eenvoudige vragen niet begreep”* en dat hem ook een keer werd gezegd *“dat hij te veel en te lang aan één stuk door praatte”*, maar wel aan het onwaarachtig karakter van zijn relaas. Uit het gehoorverslag blijkt inderdaad dat aan verzoeker uit praktische overwegingen gevraagd werd *“minder lang aan één stuk door te praten, en meer pauzes te nemen, om de tolk toe te laten alles te vertalen”* (gehoor, p. 10), maar ook dat verzoeker uitgebreid de kans kreeg zijn verhaal te vertellen, dat vragen indien nodig anders werden geformuleerd én dat hij aan het einde van het gehoor de kans kreeg nog iets toe te voegen aan zijn relaas, wat hij evenwel heeft nagelaten (gehoor, p. 30). Evenmin wordt aangetoond dat de commissaris-generaal bij het horen van verzoeker onvoldoende rekening heeft gehouden *“met de jonge leeftijd van verzoeker, noch met zijn lage scholingsgraad”*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, temeer gezien verzoeker merkkelijk ouder is dan hij aangaf en dus geenszins de waarheid heeft verteld over zijn leeftijd en bijgevolg over zijn schoolloopbaan. Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op *“de psychologische trauma's die verzoeker op jonge leeftijd meemaakte”*, laat verzoeker na enig medisch attest bij te brengen waaruit zou blijken dat hij dermate getraumatiseerd is dat hij niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure. Hij toont niet aan dat de door hem voorgehouden *“psychologische trauma's”* van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort blijven. Hoe dan ook kan verzoeker niet volhouden trauma's te hebben ondergaan omwille van zijn homoseksualiteit nu hij deze geaardheid niet aantoot.

2.3.9. Aldus gezien geen geloof wordt gehecht aan de door verzoeker voorgehouden homoseksuele geaardheid zijn de problemen die hij hierdoor gekend zou hebben evenmin geloofwaardig. De bij de Dienst Vreemdelingzaken voorgelegde convocatie - waarmee verzoeker zich overigens pas een week later bij het politiekantoor diende te melden hoewel hij op heterdaad betrapt werd door een politieagent - kan de ongeloofwaardigheid van zijn relaas niet herstellen, temeer gezien de informatie in het administratief dossier aangeeft dat corruptie en het betalen van smeergeld veelvoorkomend zijn in Tanzania.

2.3.10. Voorts zijn verzoekers verklaringen over K. eveneens ongeloofwaardig. Dat verzoeker bovendien weinig geïnteresseerd of bezorgd bleek in/over hoe K. zou hebben geweten dat hij en J. een relatie hadden (*“Ik weet het niet waarom hij dat vermoedde. Misschien dat hij iets ontdekte... hij is uiteindelijk ook homo. Hij wou dus dat we de waarheid zeiden.”*; gehoor, p. 25), bevestigt verzoekers onbekendheid met het (risicovolle) leven als homoseksueel in de homofobe Tanzaniaanse samenleving.

2.3.11. Ten slotte zijn ook verzoekers verklaringen over zijn reisweg ongeloofwaardig. Verzoeker geeft aan geheel onwetend te zijn over hoe de smokkelaar geregeld werd (gehoor, p. 18), over hoeveel voor zijn beweerdelijk illegale reis betaald werd (gehoor, p. 18), over het Zweeds visum dat hij aanvroeg en verkreeg (gehoor, p. 16-17), over het paspoort (geldig van 12 juli 2013 tot 11 juli 2023) dat hij hiervoor gebruikte en waarmee hij reisde en over de landen die hij tijdens zijn vlucht doorreisde (gehoor, p. 16).

Voorts stelde hij aanvankelijk dat hij in Dar es Salaam steeds ondergedoken was om dan later te moeten toegeven dat de smokkelaar hem ergens naartoe nam waar hij zichzelf moest voorstellen en vingerafdrukken moest geven (gehoor, p. 16-17). Over zijn bezoek aan de ambassade verklaarde verzoeker dan weer enerzijds dat L. hem op voorhand had aangegeven wat hij moest antwoorden indien hem aan het loket vragen werden gesteld (*"Meneer L. was achter me, hij zei wat ik moest doen, hij zei dat ze bepaalde vragen konden stellen, en ik moest dit en dat antwoorden. [...] Hij had me al gezegd dat, als ze me dat vragen, moest ik dit en dat zeggen."*; gehoor, p. 18) doch anderzijds dat L. hem had opgedragen dat hij moest doen alsof hij geen Engels sprak en dat L. antwoordde (*"Hij zei me dat ik moest doen alsof ik geen Engels kon, en hij in mijn plaats zou antwoorden, hij antwoordde dus."*; gehoor, p. 18). Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker duidelijk slachtoffer van mensenhandel is geworden, dat hij zeer jong was en *"niet mondig om één en ander zelf te organiseren"*, dat dergelijke zaken *"buiten zijn leefwereld"* liggen en dat hij coherent uitlegde *"dat hij begeleid werd, moest doen geen Engels te kennen en aldus vragen en antwoorden te vermijden, zodanig dat de smokkelaar de antwoorden gaf"*, herhaalt de Raad dat verzoeker over zijn leeftijd loog en niet *"zeer jong"* was. Bovendien kan van verzoeker wel degelijk verwacht worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis en de voorbereidingen hiertoe uitvoerig kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen hij doorreisde, alsook van de gebruikte reisdocumenten en het bekomen visum. Een dergelijke reis met smokkelaar is immers een uiterst precare onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker hierover zo onwetend is en/of dat hij niet beter voorbereid werd door de smokkelaar, gelet op de risico's op ernstige sancties die een smokkelaar riskeert. Verzoekers *"onwetendheid"* en zijn poging om zich achter een *"smokkelaar"* te verschuilen wijzen er dan ook op dat verzoeker wel op regelmatige wijze naar Europa kwam en hij zijn visumaanvraag en het gebruikte paspoort trachtte verborgen te houden en zo een legale reis met legale documenten wilt achterhouden, wat zijn geloofwaardigheid verder ondermijnt.

2.3.12. De stelling in het verzoekschrift *"dat er moeilijkheden waren op het moment van het onderhoud op DVZ, nu de tolk aldaar een ander Swahili praatte dan datgene wat door verzoeker gepraat werd"* en dat *"hem gevraagd [werd] zijn relaas aldaar zeer kort te houden"*, zoals hij ook op het Commissariaat-generaal aangaf (*"Ik heb de indruk dat ze me er niet goed verstonden, zijn Swahili was verschillend aan dat van mij, ik denk dat hij Swahili van Congo of Burundi sprak. [...] Ik baseer me enkel op het niveau van Swahili, ik ben zeker dat zijn Swahili anders is, ik besef dat tijdens het interview, hij vatte niet wat ik hem zei. Ik ga een simpel vb geven, over de cijfers, wanneer ik een nummer noemde, hij begreep bijna niets, ik moest het opschrijven, wanneer ik 12 zei, drukte hij dat zeer vreemd uit. [...] Ja, ik legde het uit, maar men zei het kort te houden. Wanneer ik wou antwoorden, men vroeg me heel de tijd samen te vatten, ze zeiden dat ik alles hier kon zeggen."*; gehoor, p. 3), kan bovenstaande vaststellingen in verband met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal niet verschonen, gezien hij noch tijdens zijn gehoor noch in het verzoekschrift een opmerking maakte over de communicatie met de tolk Swahili op het Commissariaat-generaal. Bovendien wordt niet aangetoond dat het Swahili van Tanzania onverstaanbaar zou zijn voor een persoon uit Congo en omgekeerd.

2.3.13. De door verzoeker neergelegde studentenkaart betreft geen officieel document dat zijn identiteit en/of geboortedatum kan bewijzen. De kopie van het identiteitsbewijs van H.H., die verzoeker de geboorteakte afgeleverd in april 2013 zou hebben opgestuurd, heeft geen betrekking op de geloofwaardigheid van verzoekers asielaas en doet derhalve geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

2.3.14. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielaas, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkningen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.3.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Tanzania een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5. Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat de aangevoerd schending van artikel 13 van het EVRM betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK